

Darvasi László
VIDÁMAN A HITRŐL

Amikor nagyon egye
dül vagy, az úgynevezett magányos,
helyzet következtében.
Úgy fél, hogy téged
ölel a saját karod. Amikor kif
ejezetten nehéz, annyira sok, hogy és
nincsen is meg, ami el hová veszett és ez pedig
a bántás, olyan bántalom, rád szak
adó égi kék, hogy a jajgatás színüveg,
sikoltó érc, vascimbalom, mámor – akkor.
1 embert a saját lelke nyomna agyon.
Ilyen adminisztráció, félügyek, általános
egzisztenciális atrocitások
miatt.
Teljesen mindegy, mi miatt.
Megkeresed és rátalálsz,
szia.
A hit nem tart igényt a logikára, persze, de
oka van, és ez az ok éppen
annyi, hogy nem elég,
pontosabban, nem annyi, mennyi.
Aki meg
tudja mondani, hogy mennyi az elég,
az hisz.
(HIT)
Aki hisz,
annak elég. Ez itt mind elég.
Ami van, ami nincs, ami lesz, ami volt,
az idő múlásán átvonuló
gyönyörű,
gyönyörű
karaván bazársor.

Elég.
Ilyen egyszerű
lenne, de mégsem az.
Mert amikor elég,
az is néha/gyakran, egyre többször,
~~soha,~~
nem annyi.
Azt is lehet mondani, hogy *nem mennyi*.
Komoly, nem felmondható,
nem abbagyható
gyakorlatok az ég alatt.
Lehet sírni is.
Gyakorolni a mennyit,
ha sok,
ha kevés,
ha nincsen mennyi,
ami éppen elég
is.

VIDÁM RAFIASZATYOR

Igazán megdöbbenett, hogy
így lógott rajta, azon
az elfogyó férfitesten
sírt a ruha.
És milyen régen is láttam.
Ebben az évben már kétszer,
kétszer vagy háromszor,
háromszor vagy négyszer, és
most fölfigyeltem, mennyire
sovány, miért, nem eszik, azért, és nincsen étvágya
sem, eltolja, piszkálja, nem ízlik, nem kíván
om, kórosan sovánnyá vált,
bg.
A rafiaszatyor.
Mindig van nála egy, az a szatyor, rég meg

kellett volna figyelnem,
ugyanaz a rafiaszatyor van-e nála,
vagy egy másik, kedvenc
szatyra, van-e. Semmiképpen
sem azért az van nála,
hogy beletegyen valamit.
Soha, egyik, akármelyik, bármelyik, de
még a feltehetően kedvenc rafia
szatyrában sem nem
volt soha semmi,
egy üveg, egy doboz, egy zacskó magokkal,
egy zöld növény vagy egy olyan déli
vagy magyar gyümölcs,
zöldség, hús, kőpapirólló
sem, mindig üresen viszi a tömb körül, kicsit
lengedezik, és nyilván csak azért
kell neki, hogy nem tudom, miért.
Mutatóba, szívem.
Megyek egy rafiaszatyorral,
amelybe soha nem kerül semmi,
de ezt ki veszi észre,
hogy örökké üresen viszem,
ki figyel föl erre,
na, ezt biztos nem gondolja. Én
gondolom. Szamár. Mert én is sokat járok a
tömb körül, bolt, rétes, lottózó
kerékpáros, fagyí, virágos, OTP, körbe,
és körbe, a Vizafogó felől
gyűlnek fölénk a viharfelhők. Nálam is van
rafia-, szövet- vagy nejlonszatyor, de abba
végül mindig kerül valami, kenyér, sütemény,
keksz, zöld növény. Nem
fogyok még. Híztam. Hízok. De
ő. Szamár. Látom, hogy
megáll és visszaindul,
ellép az ellenkező irányba.
Aztán vissza, Ruttkai Éva park, CBA,

Pozsonyi út, Sarki Fű
szeres így jár. Lehet, hogy nem így, nem
pontosan így, de majdnem.
Soha nem láttam még boltban.
A boltba nem megy be,
a boltba nem megy be,
a boltba nem,
de van nála szatyor.
Inkább meg van borotválva, van
sapkája és üres a szatyra. De most
lóg rajta a ruha, kifejezetten lóg,
és én megijedtem,
és azt gondoltam, illetve azon
gondolkodtam,
miért is ijedtem meg.
Azon, lényegében, ha majd nem jön.
Nem tudom, miért nem. Bg. Nem
és kész. Ebbe nem megyek
bele. Nem jön, és én
nem veszem észre,
el fogom felejteni őt, az üres szatyrát,
a soványságát, a szemüvegét,
a szótlanságát, a magányát,
nem fogom észrevenni, hogy
nem jön ki már a lakásából,
menjél ki, vidd a szatyrot,
nem kerüli meg a hatvan ikszes tömböt.
És a szatyra se jut az eszembe,
pedig ahogy viszi,
milyen szépen kap alá a szél,
amikor szél van, persze,
amikor szél van, fúj a
Vizafogó felől, akkor
se lép be a boltba, amikor
szél van, az is benne van a szatyrában,
amibe nem fér már semmi más, csak
a szél.